

Les amistats perilloses

Joan Rosell, el president de la CEOE, ha avisat en unes recents declaracions que la independència de Catalunya suposaria una “destrossa” de les relacions humanes a Espanya i que l'àmbit econòmic encara es veuria perjudicat “d'una manera molt més important”. Ha centrat l'atenció, doncs, en l'aspecte humà i sentimental de les relacions, en la dimensió personal i amistosa; i no més després s'ha referit als efectes econòmics; ha destacat, això sí, que són el camp fonamental a protegir.

El Sr. Rosell ha estat força actiu i incisiu en les seves intervencions públiques a l'hora de rebaixar l'abast de la “febrada” independentista catalana, i de consignar els riscos i incerteses que la independència de Catalunya comportaria. De fet, és la seva feina. Procurar que el marc social i polític que proporciona tants avantatges als membres de la CEOE –el lobi del bloc econòmic dominant espanyol per antonomàsia– no canviï, si no és en el sentit d'afavorir els seus interessos. I fer veure que aquests interessos dels seus representats són –quina afortunada coincidència!– els interessos del país –Espanya– i els de la ciutadania en general.

L'afirmació del Sr. Rosell sobre les “relacions humanes” constitueix tot un advertiment i conté una absurda presumpció.

Anem a l'advertiment. Es considera implícit l'existència d'unes relacions humanes que hauríem d'endevinar magnífiques, d'una qualitat forjada per segles de contacte. I és

aquest llegat el que es veuria de sobte amenaçat per un factor –el *procés*– que trasbalsaria les condicions polítiques que havien propiciat i conformat aquelles relacions. Així, la independència de Catalunya se'ns presenta estrictament com la destrucció d'un model de relacions que el Sr. Rosell, i la gent benpensant que ell representa, troba immutable i insuperable, i voldria preservar. No hi ha cap descripció acurada de la naturalesa d'aquestes relacions humanes tan especials, ni dels seus efectes universalment benefactors. Ni tampoc de les raons concretes que atribuirien a la independència la introducció del desamor i l'enemistat. Ara, amb les dependències i limitacions actuals, troben que ja anem –van– prou bé. Que ells –el club– ja ho troben tot al punt que els convé –ni que el desplegament argumental resulti pobre

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

i la lírica impostada–, i que més val no tocar res.

Anem ara a la presumpció. Segons el Sr. Rosell i els seus adlèters, la realitat espanyola actual –inclosa la vinculació econòmica, política, cultural i sentimental entre Espanya i Catalunya i les seves respectives ciutadanes– es presenta com una mena de conquesta històrica definitiva. No importa que sigui més filla de la violència i de la imposició que del pacte, o que calgui defensar-la abusant dels instruments de l'estat o negant que els catalans es pronunciïn democràticament. Ells, el lobi, ja han arribat allà on volien ser. Donen per descomptat que la realitat present té una consistència quasi geològica, i ha de quedar exempta de les agitacions històriques convencionals. En la relació entre Espanya i Catalunya l'aposta pel canvi històric es presen-

ta com una irresponsabilitat; queda prohibit. I qualsevol esforç, amenaça o mentida invertits a impedir-lo queda justificat per la condició superior de l'objectiu a servir. La realitat d'una Catalunya només imaginada i imaginable dins d'Espanya, i sotmesa a les condicions que Espanya imposa, resulta tan “valuable”, tan decisiva per a alguns sectors, que ha estat literalment exclosa de la història; segrestada i encantada, com en un conte de fades.

Rosell ha comentat també la seva convicció que “la majoria de catalans ni volem marxar ni marxarem, i creiem que s'ha d'apostar per «millor junts»”. I ha lamentat que només apareguin als mitjans “els que més criden” i els que representen “les actituds més extremes”. La primera afirmació té una resposta fàcil: si tan clara és la majoria de catalans que volen continuar com estem, que ens deixin votar. Fem el debat i comptem-nos. El 9 de novembre. Sobre “les actituds més extremes”, només l'entenc si es refereix a les seves. Cal ser molt extremista per considerar idíl·liques les “relacions humanes” actuals i assegurar que la independència o la llibertat desencadenarien inevitablement una “destrossa”.

Hi ha relacions d'amistat que no s'alimenten de la dependència ni estan determinades per les vicissituds polítiques. La independència és també la llibertat –personal i col·lectiva– de vincular-te a qui et convé, i de fer-te amic de qui vols sense que cap realitat imposada t'hi obligui.

El Sr. Joan Rosell no fa cap descripció acurada de les relacions humanes que voldria preservar, ni dels seus efectes benefactors

SUSANA SUBIRANA

Si tan clara és la majoria de catalans que volen continuar com estem, fem el debat i comptem-nos el 9 de novembre